

[Carl Petersen.]

denne udtalelse? At den er fremsat for ikke at skaffe den højtærede landbrugsminister større vanskeligheder end højest nødvendigt, er utvivlsomt, og det synes jeg er pænt gjort af Husmandsforeningerne. Men det, der interesserer det høje ting i denne forbindelse, er at blive klar over, om husmændenes ønsker gik i retning af en mere vidtgående lovgivning end den, der her er foreslået til beskyttelse af deres interesser, som jo går ud på, at svineproduktionen ikke ødelægges ved overproduktion, eller om udtalelsen skal tydes i den retning, at man slet ingen lovgivning ønsker. Dette sidste ville være helt på linje med husmændenes program, som går ud på, at der skabes så mange selvstændige brug som muligt, der jo har deres styrke i den frie konkurrence. Hvis det sidste er tilfældet, synes jeg, Husmandsforeningerne burde været gået imod forslaget, for så er det jo rigtigt, som det så ofte er sagt, at de lavest mulige kornpriser er husmændenes sande venner.

Af det, vi nu har fået at vide om forhandlingerne mellem regeringen og repræsentanterne for landbrugets organisationer, er der også noget, der tyder på, at husmændene er klar over dette venskab med det billige korn. Derfor er man meget tilbage for at tage det skridt, som er det eneste naturlige, hvis man ønsker en begrænsning af svineproduktionen, nemlig en begrænsning af foderkornimporten. Det har man formentlig ikke turdet af hensyn til programmerne. Man har så regnet ud, at man kan lade forbrugerne betale en højere pris for det brød, de skal købe, for derigennem at medvirke til, at prisen på bacon på det engelske marked ikke går ned. Det er meget genialt regnet ud; bare det ikke er for genialt. For sådanne betragtninger fører os henimod et andet problem, en stigning i omkostningsniveauet, og det er jo det, henstillingen til regeringen bl. a. går ud på at man skal hindre. Jeg tror, det er et tveægget sværd, man her vil tage i brug, og som der er grund til at advare imod at bruge for stærkt.

Det lovforslag, vi her behandler, er i omfang og formentlig også i virkning beskeden, men det interessante ved det er, at det kan blive en begyndelse til en udvik-

ling, hvor interessen samler sig om at fordele de forhåndenværende produktionsmuligheder inden for dansk landbrug mellem de forskellige brugsstørrelser. For det er jo til syvende og sidst det, der har ligget bag landbrugets henvendelse. Det er åbenbart for os, der kender det og følger med. Tolvmandsforeningerne vil have gode priser på kornet for at blive fri for at bygge svinestalde og investere kapital i svinestalde og for gennem svineproduktionen at få en højere pris på kornet. Husmændene har interesse i at beholde svineproduktionen, men er ikke interesseret i en overproduktion, og af to onder vælger de det mindste, nemlig at betale en højere pris for den del af kornforbruget, som skal købes. Det er problemet i en nøddeskal.

Jeg tør ikke afvise, at der bag disse interesser ligger realiteter, der bør undersøges, og jeg håber, at den kommission, der er nedsat for at undersøge forskellige forhold inden for landbruget med fremtiden for øje, også får lejlighed til at tage dette spørgsmål under behandling og prøve at finde ud af, om der her findes nye veje. Gør der det, vil det i hvert fald være et stykke konstruktiv politik.

Jeg har allerede sagt, at socialdemokratiet vil støtte lovforslaget, selv om der kan være tvivl om dets berettigelse. Vi gør det i tillid til den højtærede ministers forstandige administration af den bemyndigelse, han får, når lovforslaget er vedtaget. Formålet må være at benytte bemyndigelsen således, at en stigning af brødprisen bliver mindst mulig.

Sønderup: Det er selvfølgelig umuligt på nærværende tidspunkt at fastslå, hvilken betydning landbrugsministerens forslag vedrørende indmalingspligt for dansk hvede og rug tillige med en belåningsordning for brødkorn kan få. Er udbuddet af rug og hvede stort ved høstårets begyndelse, vil ordningens indflydelse selvsagt blive meget begrænset for ikke at sige lig nul.

Den interessante baggrund for det lovforslag, vi beskæftiger os med, er, at den højtærede landbrugsminister under den forhandling, han har haft med landbrugsorganisationerne, har afvist en plan, bag hvilken der, så vidt man ved, stod et enigt landbrug. Ministeren giver i sin frem-